

DE LES COVES A ATZENETA

Arribar a Atzeneta sempre ha suposat per a mi una mena de unió entre el meu ésser i la natura, un goig que se'm fa difícil d'explicar perquè com tot allò que és bo només es pot sentir. Però, mai l'havia sentit tan plenament com aquell 1 d'abril quan a les 7 de la tarda vaig esgolar totes les meues forces per a trobar-me amb el primer poble de la meua vida: ATZENETA.

A les 8 del matí vam fer la primera foto de la marxa on es veuen 12 persones somrients amb ganes de caminar. El primer tram no va estar mal, encara que ja te'n podies adonar que allò de fàcil i relaxant no tindria res. Uns joves molt acostumats a la muntanya, el Jafa i un Rocher molt entrenat van imposar el seu ritme, de tal manera que després de l'hora de l'esmorçar jo ja vaig perdre la noció del paisatge per a estar pendenta d'un camí empinat on no alçava la vista perquè no suportava veure com es feia llarg i més

llarg. Gràcies a Déu portava una bona vara i, sobretot, un bon marit que m'anava estirant -suposo que per això de respectar la sagrada promesa de "en las alegrías y en las penas...".

Les parades eren el millor de la caminata: bebies un tragueta d'aigua, ficaes el cuilet damunt una pedra, estiraves les cames i la vida tornava... Quina delícia!

Jo, ja havia avisat el meu sogre que, probablement després del dinar a la Serra, el trucaria per a que em vingues a buscar... però l'amor propi i una Rosanna que no em va deixar de punxar em van fer continuar... Allí estava jo disposada a desafiar el destí! I, després de fer-nos la foto de rigor -aquesta vegada amb els cinc covarxins que van fer la marxa en bici-, amb peus i calçetins nets no vaig abandonar els meus companys ni, sobre tot, a la meua amiga Rosanna que sense gaiato ni vara estava tan fresca com a les 8 del

matí. Bé, jo tampoc em trobava cansada -almenys això creia- i vam ser les dos xiques qui vam portar el ritme de baixada. Les dos anàvem les primeres i sentíem els comentaris dels xics: "diseu-les, diseu-les, mentres vagen aixina bona senyal". Allí des de les alçades el món s'obria gran i poderós. La vida era plena i els ciclistes ens van "dorar" el camí. La primera font de la baixada la vam trobar batejada amb un nom ben original: "LES COVES". A partir d'aquell moment les fletxes d'or no ens van abandonar. La percepció de les fletxes dorades va alçar tot tipus de comentaris, la qual cosa va animar el "cotarro" arribant a la conclusió que l'elecció de color només havia pogut estar cosa de Jacobo. Pobre Jacobo! Gràcies a ell tot es va fer més màgic, inclús hi havia vegades que havien de buscar la fletxa portadora del metall preciós entre les pedres perquè la llum del sol ens l'anava robant. Era

com jugar a l'amagatall en un espai il·luminat i, sobre tot, il·limitat.

I les hores anaven passant i els peus m'anaven traicionant. El meu amor propi s'anava convertint en una paraula buida de sentit; i la temptació es va apoderar del meu cos quan a les 5 de la vesprà vam arribar a una masà i vaig veure un cotxe en el que anaven dos persones que jo coneixia. Eren uns veïns del meu poble. Obviament, els vam donar pena i no va caler demanar-los ajuda; enseguida es van oferir a portar-nos. Ningú volia, exceptuant-me a mi, és clar. Però, allí estava Rosanna, un cop més per recordar-me que "no hay que caer en la tentación" i jo afegint el "mas libranos del mal" vaig tornar a vèncer les "flaquezas del espíritu". Suposo que Ricardo se n'hauria alegrat si en aquell moment Belzebuc m'hagués temptat un poc més, ja que pobret va ser el martir de la meua decisió. Les dos hores

